

Justícia colonial (i II)

Començàvem un article [anterior](#) indicant que la justícia colonial és aquella que instaura un imperi en les seves terres conquerides per tal d'assegurar-ne una total i completa submissió i assimilació. I exposàvem que l'estat espanyol l'ha aplicada a Catalunya amb una eficàcia radical, que tant de bo hagués esmerçat en d'altres quefers.

L'última mostra de la seva atàvica bel·ligerància ha estat, sense cap mena de dubte, la [sentència](#) del Tribunal Suprem sobre la immersió lingüística a les escoles. Una malaurada i despòtica sentència que, mil·limètricament combinada amb la del Tribunal Constitucional sobre l'estatut, implica la culminació del procés involutiu lingüístic espanyol. O el que és el mateix, l'acompliment, per mitjà de la justícia colonial, dels objectius assimilacionistes de l'exèrcit de Felip V.

Una sentència que –per bé que en aquest article no sigui possible d'analitzar-la amb el detall que exigiria– no tan sols és discutible jurídicament, sinó objectivament. Si, ja des dels temps més antics, l'element essencial i imprescindible –la base sine qua non– de la justícia és la seva objectivitat i imparcialitat, la sentència de la secció quarta de la *Sala de lo Contencioso-Administrativo* de 13/12/2010 no sembla pas que pugui ésser posada com a exemple.

Alguns dels incisos de la seva exposició no compleixen els objectius mínims d'objectivitat i imparcialitat. Així, indica que l'Exposició de Motius –en realitat, Introducció– de la Llei de Normalització Lingüística assenyalava que sorgeix com a necessitat d'equilibrar “una situació de precarietat del català, com a resultat d'un procés històric iniciat al segle XVIII i que no ha estat exempt, *en certs períodes*, de prohibicions i persecucions”.

En primer lloc, sobta –o hauria de sobtar, si no es tractés d'una justícia colonial– aquest tan objectiu, imparcial i, sobretot, fefaent incís que assevera que la nostra llengua, al llarg dels tres darrers segles, només ha estat objecte de “prohibicions i persecucions” *en certs períodes*! No cal tenir un doctorat *cum laude* en història per saber que aquests “*certs períodes*” –terme amb innegables connotacions d'excepcionalitat– esmentats *només* es produïren des de l'aprovació del Decret de Nova Planta, el gener del 1716, fins l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de la Segona República, l'any 1932. I, posteriorment, des de l'inici de la dictadura, el 1939, fins la reinstauració de la democràcia, el 1975. *Tan sols*, doncs, 252 dels 295 darrers anys...

Partint d'aquesta base, no és d'estranyar que els ponents no dubtin en *salvar els fenòmens* quan alguna de les seves argumentacions jurídiques no acaben de concordar amb el seu objectiu nacionalitzador: amb la seva voluntat d'imposar l'assimilacionisme integrador, cultural i lingüístic, espanyol; d'acabar amb la immersió lingüística a les nostres escoles.

Així, no dubten en realitzar un salt qualitatiu –un salt qualitatiu sense xarxa legal, si se'n permet l'analogia– des del concepte de “llengua docent” a “llengua vehicular”. Un salt, no cal dir-ho, que els era absolutament imprescindible si la seva intenció era la d'acabar fallant a favor de l'exigència que l'espanyol també sigui “llengua vehicular” a l'ensenyament.

Si llegim atentament la seva exposició, el salt qualitatiu no pot ésser més evident –ni més maldestre. Recorren al Fonament Jurídic 10 de la [sentència 337/1994](#) del Tribunal Constitucional, que manifestava (tradueixo): “[La Llei de Normalització Lingüística] ha pretès fonamentalment fomentar l'ús del català, llengua pròpia de Catalunya, com a ‘llengua de l'ensenyament en tots els nivells educatius’ (art. 14,1). Però també es pot observar, en contrapartida, que cap disposició de l'esmentada Llei exclou l'ús del castellà com a *llengua docent*”.

Per referir-se tot seguit al Fonament Jurídic (FJ) 9: “no es pot posar en dubte la legitimitat constitucional d'un ensenyament en el qual el vehicle de comunicació sigui la llengua pròpia de la Comunitat Autònoma i llengua cooficial al seu territori, junt amb el castellà (STC 137/1986, fonament jurídic 1), atès que aquesta conseqüència es deriva de l'art.3 C[onstitució].E[spanyola]. i del que disposa el respectiu Estatut d'Autonomia”.

I posar-lo en relació amb el principi del FJ 10, “s'ha de tenir present que a la STC 6 / 1982, fonament jurídic 10, hem dit primerencament que correspon a l'Estat vetllar pel respecte dels drets lingüístics en el sistema educatiu i, en particular, ‘el de rebre ensenyament en la llengua oficial de l'Estat’; ja que no es pot oblidar que el deure constitucional de conèixer el castellà (art. 3.2.CE) pressuposa la satisfacció del dret dels ciutadans a conèixer-lo a través dels ensenyaments rebuts en els estudis bàsics.”

I tot aquest poti-poti de cites desordenades l'empren amb una sola finalitat, la de dictaminar que “El català ha de ser, per tant, llengua vehicular i d'aprenentatge a l'ensenyament, però no l'única que gaudeixi de tal condició, predicable amb igual títol del castellà en tant que llengua així mateix oficial a Catalunya.” I fer-ho –i aquí precisament fan el *salt qualitatiu* inadmissible jurídicament– malgrat que cap dels Fonaments Jurídics en que es pretenen basar es refereixi, *ni una sola vegada*, a l'obligació d'establir també el castellà com a “llengua vehicular” a l'ensenyament català, sinó única-

ment com a “llengua docent” o “llengua d’ensenyament”. Ans al contrari, dictaminant en contra del que estableix el Fonament Jurídic 9!

En aquestes condicions, si es tractés d’una justícia convencional, objectiva, imparcial, independent i democràtica, tindriem tot el dret d’alçar el crit al cel. Fins i tot podríem provar de presentar algun recurs davant d’un tribunal internacional... Sense deixar de banda aquesta possibilitat, tractant-se com es tracta d’una estricta aplicació de justícia colonial, potser el camí més efectiu que ens resta – segurament l’únic– ha d’ésser un altre: el del dret a decidir.

Entre d’altres raons, perquè, no sabia dir ben bé per quina raó, no m’hauria sorprès gens que aquesta sentència del Tribunal Suprem espanyol hagués finalitzat amb una frase com ara, per exemple, aquesta: “En el dia d’avui, captiva i desarmada la llengua catalana, ha assolit la Llengua Nacional els seus últims objectius. El bilingüisme s’ha acabat.”

dimecres, 2 de febrer del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

© Xavier Serrahima